

Närrast sedda, kui nüüd temma tallo
asjad teik jo õige jone peäle ollid sanud;
siis hullus Josef wahhest pühapäwadel
üle kulla wäljade, ja panni tähhele, kui
da Jummal nende kätte waewa oki õnnis-
tand. Agga kui ta näggi, et sagedaste
Innimeste rummalusse ja holetusse läbbi
Jummala õnnistus raisko läks; siis läks
temma südda halledaks ja ta mõtles isse-
ennese melest: „Jummal on mulle ennam
„moistust ja suremat tundmist annud, kui
„minno waese nabri-rahwale: minno koh-
„kus on, Jummal sanna järrele, liggis-
„mesiele ni paljo head tehha, kui ma jou-
„an: ma tahhan wahhest pühapäwiti,
„kui mul ial aega on, kullasse minna, ja
„rahwofesega jurto aiada: ehk nemmad
„wõtwad minno kōanedest monda õppe-
„tust, mis nendele woib heaks sada.“ Ja
sest päwast hakkas ta iggal pühapäwal
õhtupole kullasse minnema: ja nenda siis
need

needsinna sed kõnne ja juttud sündisid,
mis minna teile siin üllespannen.

Esimenne Pühapäaw.

Josef oli warri algmiseses, kui ta matas
„mehheks asjus, üh Wiis ülleswõtnud,
mis läbbi ka need pühapäwad ni hästi
ihho polest kui hinge polest woisid tullosaks
sada: ja sedda wiis piddas temma ülles, ni
laua kui Jummal temmale terwist ja elio
kestas. Et nüüd se üks wägga hea wiis
oli, siis tahhan ma teile sest lühhielt jut-
tust da. — Hommikul warra oli se tem-
ma esimenne tö, et ta teik ommad lojus-
sed illufaste ja wisipärrast jotis ja tassus.
Kui se tö sai tehtud; siis panni ta ennast
puhtast ja siwofast ridesse, nenda kui olleks
ta tahtnud wõõrsi miina, ja maenitses
omma perret, et nemmad sedda ka pid-
did teggema; sest ta ütles: „Kui ma ühhe